

LOUISA MAY ALCOTT, fiica unui filozof și a unui pedagog celebru, s-a născut la Germantown (Pennsylvania) în 1832. S-a devotat operelor pedagogice și sociale înainte de a fi infirmier în timpul războiului de secesiune. S-a consacrat apoi literaturii pentru copii și a publicat numeroase romane. A murit în anul 1888.

Cititorii le cunosc deja pe cele patru protagoniste ale romanului apărut tot la editura noastră, „*Fiicele Doctorului March*“, și anume *Meg, Jo, Beth* și *Amy*. Am văzut deja cum trăiau cele patru surori încântătoare, cu vârste între 8 și 15 ani, pe care nu puteai să nu le îndrăgești. Le vom regăsi aici, devenind tinere femei, care încep să cunoască emoțiile dragostei și ale căsătoriei. Speranțe mari, greutăți mici, logodne, nunți, primele nașteri, toate alcătuiesc intriga acestei scrieri optimiste și pline de viață.

LOUISA MAY ALCOTT

Tinerele doamne

Traducere și adaptare: **Iulia Feldrihan**

ANDREAS PRINT

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ALCOTT, LOUISA MAY

Tinerete doamnă / Louisa May Alcott; trad.: Iulia Feldrihan. - București:

Andreas Print, 2019

ISBN 978-606-765-104-1

I. Feldrihan, Iulia trad.)

821.111

DIFUZOR EXCLUSIV:
IVO PRINT

Petru Maior nr. 32, sector 1, București

Tel./Fax: 021.222.07.67

E-mail: ivo_print@yahoo.com

Site: www.editura-andreas.ro

© Editura **ANDREAS PRINT**, București, 2019

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate editurii. Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă, stocată și retransmisă sub formă tipărită, electronică, mecanică, fotocopiată, audio sau sub orice altă variantă fără permisiunea scrisă a Editurii Andreas Print.

Traducere și adaptare: Iulia FELDRIHAN

Culegere: Mădălina GEAMBAȘU

DTP interior: Corina REZAI

DTP copertă: Gheorghe DUMITRU

Bun de tipar: 25.09.2019

Coli tipar: 9

Format: Z₆ (16/54x84 cm)

CUPRINS

Capitolul I. Prima căsătorie / 7

Capitolul II. Ucenicia / 17

Capitolul III. Experiențele lui Meg / 25

Capitolul IV. Mondenitățile / 34

Capitolul V. Chermeza familiei Chester / 42

Capitolul VI. Amy în Europa / 49

Capitolul VII. Secretul lui Beth / 55

Capitolul VIII. Jo la New York / 62

Capitolul IX. Jo scriitoare / 69

Capitolul X. Confidențe / 76

Capitolul XI. Crăciun la Nisa / 85

Capitolul XII. Meg în calitate de mamă / 90

Capitolul XIII. Defectele lui Laurie / 98

Capitolul XIV. Valea umbrelor / 105

Capitolul XV. Amy și Laurie / 109

Capitolul XVI. Singurătatea lui Jo / 115

Capitolul XVII. Surprize / 120

Capitolul XVIII. Daisy și Demi / 128

Capitolul XIX. Sub umbrelă / 132

Capitolul XX. Timpul recoltării / 137

Capitolul I

Prima căsătorie

Trei ani trec repede când ești fericit. Povestea familiei March în această scurtă perioadă poate fi scrisă în câteva rânduri.

Războiul luase sfârșit cam 10 luni după logodna lui Meg. Domnul March, așa cum făcuse înainte cu soția sa, se consacrase acum fiicelor sale și micuței parohii în care slujea cu zel. John dorise și el să se angajeze; o rană îl îndepărtase definitiv de front și încheiase războiul fără să obțină cea mai mică decorație și cel mai mic galon. Mulți considerau că el ar fi meritat o recompensă, pentru că riscase tot ce avea; dar el nu s-a plâns niciodată. Redat timpuriu vieții civile, a acceptat o situație modestă, cu speranța că ea se va îmbunătăți cu timpul.

Jo nu se întorsese la mătușa March. Aceasta, fiind entuziasmată de Amy, a cumpărat-o literalmente, oferindu-i lecții costisitoare: instruire generală, muzică și chiar... dans.

Jo scria pentru o revistă de femei care-i plătea articolele. Era foarte mândră de asta și pregătea în secret un roman.

Beth se restabilise, dar nu complet, și era încă palidă și fragilă.

La Universitate, Laurie se comporta cum se sperase: strălucit în sport, studiind fără să obosească, înmulțind șotiile. I se iertau toate pentru că era sincer și generos.

Amy și el deveniseră buni prieteni. Cum se întâmplă adesea, extravaganța lui Laurie o atrăgea pe raționala Amy, iar aceasta – acum aproape o domnișoară – începuse să exercite o adevărată fascinație asupra băieților. Și Laurie, care era un artist și pe deasupra jumătate italian, nu putea să rămână insensibil.

Și Meg, veți spune? Ei bine, Meg, mai frumoasă ca niciodată, se pregătea cu calm pentru rolul de soție. În ultima vreme, fusese ocupată cu instalarea locuinței luminoase pe care o descoperise domnul Brooke pentru ea: o casă mică, cu o grădină modestă și o peluză de mărimea unei batiste. Inteligența și bunul gust, mai mult decât luxul, prezidase amenajarea interiorului: linii lungi, precise, mobilier simplu, cărți o mulțime, tablouri și flori. Tinerii făcuseră mare efort ca să alerge prin magazine, să asorteze

culorile, să adune cele mai plăcute lucruri. Laurie, care nu voia să rămână mai prejos, s-a remarcat printr-o abundență de cadouri fanteziste, cele mai multe inutile. Așa încât Meg s-a trezit cu scrumiere în fiecare cameră – când nici ea, nici John nu fumau – un aparat de scos sâmburii de prune, a cărui funcționare a rămas un mister, un sac de cârlige de rufe în număr suficient ca să usuce toată lenjeria orașului.

În ajunul zilei fixate pentru nuntă, doamna March a vizitat casa.

– Ce decor drăguț! a exclamat ea intrând. Ce fericiți o să fiți aici!

– Dar deja suntem fericiți, a spus Meg, mai mult decât se poate spune. Vă mulțumim tuturor.

– Cu una sau două servitoare ar fi perfect, a spus Amy.

– Am vorbit cu mama despre asta, a răspuns Meg fără să se tulbure, și am hotărât că aș putea să mă lipsesc de ele pentru moment. M-aș descurca foarte bine cu o femeie de menaj doar ocazional. Este așa de puțin de făcut!

– Totuși, Sally are trei servitoare și pretinde...

– Dacă Meg ar avea trei servitoare, a retezat Jo plictisită, ar umple casa, iar stăpânii ar fi obligați să se instaleze în grădină.

– Meg va învăța din practică să conducă gospodăria, a continuat doamna March. Acest lucru îi va fi foarte folositor chiar și atunci când John va izbuti, cum sperăm, pentru că va ști să se facă servită. Când m-am măritat, nu m-a învățat nimeni treburile gospodărești. Depindeam în întregime de Hannah, ceea ce mă umilea. Pe deasupra, văzând lipsa mea de experiență, ea nu mă lăsa să fac nimic, astfel încât mă plictiseam teribil.

– Atunci, a spus Meg, de ce nu ai „pus mâna în aluat“, cum spune Sally; ea găsește că este foarte distractiv să-și facă de lucru în bucătărie.

– Am făcut-o, nu ca să gătesc, pentru că nu eram capabilă, ci ca să mă instruiesc. Atunci o luam în joacă, dar mai târziu, mi-a prins foarte bine că învățasem atâtea. Voi creșteți, iar Hannah nu mai putea face față tuturor treburilor. Fără aportul meu, casa ar fi fost prost întreținută. Tu, Meg, începi acum acolo unde am terminat eu și e mai bine așa.

– Da, mamă, cred, a răspuns Meg, ascultând cu cea mai respectuoasă atenție.

Iată-l pe Laurie, a strigat Jo de la parter.

Un tânăr cu umeri lați cobora strada cu pași mari. Nebinevoind să deschidă ușa, a încălecat fereastra joasă și a înaintat cu mâinile întinse.

– Pentru dumneavoastră, doamnă Brooke, a spus el, aruncând un pachet umflat pe genunchii lui Meg...

Ce mai faci, Beth?... Oh, Jo, ce nostimă ești cu șorțul ăsta! Domnișoară Amy, te faci prea frumoasă pentru o fată nemăritată.

– Unde este John? s-a neliniștit Meg.

– Fără îndoială, s-a dus să se înece, a răspuns glumețul, sau să caute licența voastră pentru căsătorie.

– Cine a câștigat ieri meciul? a întrebat Jo, întotdeauna interesată de sport.

– Echipa noastră, firește. Cum aș fi vrut să fiți acolo!

– Ia să vedem care este ultima lui descoperire? a întrebat Beth. Deschide pachetul, Meg, și arată-ni-l.

– Este un obiect foarte util când nu ai un câine de pază, a explicat Laurie când a apărut, întâmpinat cu râsete, o voluminoasă pocnitoare. Dacă într-o zi, când drăguțul John o să lipsească, o să-ți fie frică, nu ai decât să o agiți la fereastra de la stradă și imediat vecinii vor fi alertați. Vedeți ce practică este!

Și a început pe loc o demonstrație atât de zgomoasă, încât asistența și-a astupat urechile.

– Ce copil ai rămas, a spus Meg.

– Nu ca înălțime, doamnă. Un metru optzeci și cinci nu-i atât de rău în timpurile astea de degenerări, a replicat tânărul al cărui cap aproape atingea lustra.

Jo l-a tras într-un colț.

– Vreau să-ți vorbesc serios în legătură cu ziua de mâine, a început ea. Promite-mi că ai să te comporți bine, că n-ai să faci farse și n-ai să spui prostii.

– Jur! O să fiu cuminte ca să-mi îmbunătățesc imaginea. Dar o să fie greu, a adăugat el suspinând. Pentru că a venit vorba, cred că micul Parker este îndrăgostit de Amy. Nu încetează să vorbească despre ea și îi dedică versuri.

Jo a ridicat brațele la cer:

– Nu mai lipsea decât asta! Nu vrem o altă căsătorie în familie. Nu sunt decât niște copii.

– Este o vârstă când totul merge așa de repede! În curând o să fie rândul tău, Jo. O să te pierdem și pe tine.

– Nu-ți fie teamă. Niciun bărbat n-o să mă vrea. Din fericire, pentru că sunt foarte hotărâtă să rămân fată bătrână.

– Cum! Nimeni n-o să te întrecă! a strigat Laurie cu o căldură neașteptată. Nu pot să cred. Să-ți amintești ce-ți spun, Jo: o să vină rândul tău.

A doua zi, trandafirii din grădină păreau mai proaspeți și mai strălucitori ca de obicei. Se legănau în vânt, încoronând porticul, dezmierdând ferestrele, fericiți să aducă un omagiu, cu splendoarea lor, blândeii fete care le dedicase atâtea îngrijiri.

Meg era ea însăși un trandafir. Fericirea adăuga frumuseții sale acea strălucire interioară care transfigurează chipul.

Își făcuse singură rochia de mireasă, surorile o coafaseră – foarte simplu – iar, ca podoabă, purta la

talie și în păr florile preferate ale lui John, lăcrămioare.

– Cât ești de frumoasă! a exclamat Amy, nu îndrăznesc să te sărut, de teamă să nu-ți șifonez rochia.

– Eu am să vă sărut, a spus Meg, împărțindu-le săruturi tandre. Nu vă îngrijiți de rochia mea.

Apoi a plecat lăsându-și surorile să-și termine toaleta.

Erau încântătoare, toate trei în acel roz care le punea în valoare farmecul pur.

Văzându-le trecând, invitații exclamau:

– Nu ai spune că sunt cele Trei Grații? În curând o să urmeze și alte căsătorii.

Totul s-a petrecut fără mare ceremonie, simplu, cu blândețea inefabilă a unei nunți biblice. Astfel, mătușa March a fost scandalizată s-o vadă pe Meg făcând ea însăși onorurile casei.

– Ce comportare ciudată, a spus ea. Nu trebuie să te arăți decât în ultima secundă, copila mea. Ce vor spune oamenii?

– Nu sunt actriță, mătușă, nu dau o reprezentare și sunt prea fericită ca să mă neliniștesc de ceea ce se gândește despre mine. O căsătorie fără afectare este exact cea pe care am visat-o. Nu-i așa, John, dragul meu?

Prea emoționat ca să răspundă, John și-a învăluit logodnica cu o asemenea privire, încât ochii decepționați ai mătușii s-au umezit.

– Sper că tânărul acesta uriaș se va comporta cum se cuvine, a spus ea zărind capul lui Laurie deasupra celorlalți.

– Așa a promis, mătușă, poate fi foarte rezonabil când vrea, a răspuns Amy făcându-i lui Laurie un semn de avertisment.

Pastorul March nu-și putea conduce fiica la altar, așa că nu au avut alai. Dar o liniște impresionantă a umplut încăperea când tinerii s-au așezat unul lângă celălalt. Ca și cum nu se puteau hotări s-o părăsească, doamna March și fetele ei s-au apropiat de Meg. Vocea pastorului s-a ridicat emoționantă și gravă. Măinile miresei tremurau vizibil, ceea ce n-a împiedicat-o să pronunțe acel „da“ tradițional cu atâta convingere, încât mama s-a tulburat și s-a auzit deslușit cum se „smiorcăia“ mătușa March.

Jo n-a plâns. Simțea ochii lui Laurie fixați asupra ei și nu voia să se facă de râs. Beth se ascundea după umărul doamnei March. Blonda Amy, mângâiată de o rază de soare, se asemăna cu o sfântă dintr-un vitraliu.

Faptul ar părea scandalos, dar exact în momentul în care domnișoara March devenea doamna Brooke, ea a strigat:

„Primul sărut este pentru mama“... și s-a întors spre mama ei sărutând-o afectuos.

Dacă pe John l-a încercat gelozia, n-a arătat-o.

Nu s-au etalat cadourile pentru că ele se aflau deja în casa lor mică. Masa, pregătită sub înaltul patronaj al lui Hannah, a fost copioasă deși foarte simplă. Fără să-și explice de ce, toți invitații se simțeau fericiți până în adâncul sufletului.

După masă, asistența s-a răspândit în grădină. Meg și John se aflau în mijlocul peluzei, când lui Laurie i-a venit o idee care a pus amprenta finală acestei nunți duios de arhaică.

– În Germania, a spus el, invitații se iau de mână și fac o horă în jurul mirilor, în timp ce tinerii dansează în interiorul cercului. E foarte drăguț. Vreți să încercăm?

A ales-o pe micuța Amy să-i fie pereche și toată lumea s-a grupat după indicațiile lui: domnul și doamna March, unchiul și mătușa Carrol, verii și prietenii; Sally însăși, după o clipă de șovăire, a intrat în horă antrenându-și soțul. Acest bal original a fost foarte animat, dar cuplul cel mai remarcat a fost, fără îndoială, domnul Laurence și mătușa March care sărea grațios, cu bastonul pe braț.

– Este cea mai plăcută căsătorie pe care am văzut-o, i-a mărturisit Sally soțului ei când s-au întors. Mă întreb de ce, pentru că n-a fost „șic“.

– Laurie, băiatul meu, a spus domnul Laurence, dacă vreodată vei avea poftă să-ți imiți profesorul, fă-o împreună cu una dintre aceste tinere.

– Am să mă străduiesc să-ți dau satisfacție, bunicule, a răspuns Laurie cu o supunere surprinzătoare din partea lui.

„Cuibul“ nu era foarte departe. Voiajul de nuntă al lui Meg a constat numai din această tihnă plimbare.

La sfârșit, când a coborât din nou, splendidă într-un tair bej și cu o pălărie cochetă, albă, Meg și-a luat un rămas bun ca și cum ar fi plecat să facă înconjurul lumii.

– Tată, mamă și voi, surorile mele, a spus ea, să nu credeți că afecțiunea mea pentru voi s-a micșorat. O să vă vizitez în fiecare zi. O să veniți și voi să râdeți de talentele mele de gospodină, nu-i așa, Jo? Și mii de mulțumiri pentru tot.

Privită de toți cu dragoste, rezemată de soțul ei și cu brațele pline de flori, Meg a intrat în noua ei viață de soție.

Capitolul II

Ucenicia

Dacă talentul nu-i decât o îndelungată perseverență, Amy ar fi avut – fără nicio contestație – dreptul să pretindă că-l are. Niciun eșec n-o descuraja. Persevera în ciuda tuturor obstacolelor, își încerca toate resursele, cu speranța fermă că, într-o zi, va izbuti să creeze o capodoperă.

Pentru moment își căuta drumul. Mai întâi a fost desenul în peniță, care până la urmă i-a părut searbăd. Apoi s-a entuziasmat pentru desenul în cărbune și a făcut schițe mamei, surorilor, prietenilor de familie. Când arta subtilă a portretului nu a mai avut secrete pentru ea, a simțit nevoia să se înalțe mai sus și a debutat în pictura în ulei. Așa s-au născut peisaje și marine care însă n-aveau decât o îndepărtată legătură cu opera Creatorului. Monștrii orânduți de ea în categoria „animale“ ar fi uimit orice naturalist, iar înclinația periculoasă a vapoarelor îi dădea, numai când te uitai, rău de mare.